

NEMES NAGY ÁGNES:

TÁJKÉPEK

KERTVÁROS

Üres az út, égnek a lámpák.
S úgy buggyan, mindjárt olvadón,
a sűrű lomb a kert falán át,
mint szív falán a fájdalom.

Alvadt, sik fűcsomókba gázol
olykor a láb; halad az éj
s villózik, néma láthatáron,
a szárazvillám szenvedély.

Hiába villog. Csonkig égve
görcsösen mered föl a ház,
vonalát bevájja az égbe,
s nem bírja megadni magát.

ÉJFÉL

Harmonikás ablakom kitártam.
Így lehet akár Argentínában,
oly sötét és oly magas az ég.
Lent a kovács tüze már eloltva,
egy-egy görbe kémény lovagolja
apró háza nyereg-tetejét.

A hőség is mintha elaludna.
Néma lámpafényben ég az utca.
S ráncos pillán, függöny-ráncon át
távolabbról egy kis villa fölnez —
mélyebb éjbe most fordul a földrészt
nézi a növekvő éjszakát.

Szél indul. Lent imbolyog a lámpa,
lassan lengő fénykörébe zárva
egy faldarab véle imbolyog.
S kint felejtve, odafenn a rácson,
hőfehéren borzong meg a vászon,
s egymagában csattog és lobog.

DÉL

Nagy ollóval vágja a nap
rövidre mind az árnyakat,
és úgy cikáz, hogy pontosan
mindennek pontos árnya van.

Csak a folyó szökik maga
árnyatlan, mint az éjszaka,
s hogy lát s z é k — mint madár a tollát,
kibont két, villogó vitorlát.

OTTHON

Ablakomból messzire látni,
bár köddel jő az alkonyat.
Ott lent kovács tüze parázslik
a deres plé-eresz alatt.

Es éjszaka, elcsöndesedve,
partjaimról magasba röppen
ködöt kavarva egy madár,
és némán kóvályog fölöttem.

S amott, közelgve, távolodva,
a sik utat narancs-piros,
lámpás orrával szimatolja
a ködben bolygó villamos.

Zárd be az ajtót, míg lehet,
hadd kocódjék a zár a széllel.
Szorong a csönd, szorong, remeg:
a hang mikor hasítja széjjel.

Mint egy folyó nyugszom az ágyban,
vászon-völgyeken, halmokon.
Testből idővé válva lassan
a napból éjbe így uszom.

Dobog a fal. Valaki jár.
De tart a mész, még nem szakad.
Szorong a csönd, koccan a zár,
dobog a padló. Tartsd magad.